

Αριθμός 649/2013

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

A2` Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Ρένα Ασημακοπούλου, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Αθανάσιο Κουτρομάνο, Χρυσόστομο Ευαγγέλου, Ευφημία Λαμπροπούλου και Γεράσιμο Φουρλάνο, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του στις 4 Απριλίου 2011, με την παρουσία και της γραμματέως Αικατερίνης Σιταρά, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του καλούντος: Αστικού συνεταιρισμού περιορισμένης ευθύνης με την επωνυμία ".....", που εδρεύει στην και εκπροσωπείται νόμιμα. Εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξούσιους δικηγόρους, Στυλιανό Κοκολινάκη και Θεοδόσιο Ασπρογέρακα-Γρίβα.

Των καθών η κλήση: 1. Ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία "Ανώνυμος Εταιρεία" που εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα, 2. Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία "Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο Ελλάδος", το οποίο εδρεύει στην και εκπροσωπείται νόμιμα, και 3. ΝΠΙΔ με την επωνυμία ".....", το οποίο εδρεύει στην και εκπροσωπείται νόμιμα. Η 1η εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Δημήτριο Ζωητό, ενώ οι 2ο και 3ο δεν εκπροσωπήθηκαν στο ακροατήριο.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 10-12-2003 αγωγή του ήδη αναιρεσείοντος, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 2857/2004 του ίδιου Δικαστηρίου και 7595/2005 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της εφετειακής απόφασεως ζήτησε ο αναιρεσείων με την από 14-11-2005 αίτησή του και τους από 3-10-2006 προσθέτους λόγους. Το προσθέτως παρεμβαίνον Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο Ελλάδος, με την 14-11-2006 παρέμβασή του προς το Δικαστήριο τούτο, ζήτησε όσα αναφέρονται σ` αυτήν. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις του Αρείου Πάγου 1147/2007 που κήρυξε την συζήτηση απαράδεκτη και 162/2009 που ανέστειλε την εκδίκαση της υπόθεσης μέχρι την έκδοση απόφαση από το Δικαστήριο Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Κατόπιν εκδόσεως της υπό 18-3-2010 διάταξης του τελευταίου δικαστηρίου, την υπόθεση επαναφέρει προς συζήτηση ο καλών με την από 4-5-2010 κλήση του.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο εισηγητής Αρεοπαγίτης Γεράσιμος Φουρλάνος ανέγνωσε την από 1-2-2007 έκθεση της ήδη προαχθείσας Αντιπροέδρου Ρένας Ασημακοπούλου, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της κρινόμενης αίτησης αναίρεσης και των προσθέτων λόγων. Οι πληρεξούσιοι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά τα αιτήματά τους, καθένας δε την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. Όπως προκύπτει, από τις με αριθμό 721B/31.5.2010 και 725B`/31.5.2010 εκθέσεις επίδοσης του αρμοδίου δικαστικού Επιμελητή στο Πρωτοδικείο Πειραιά ..., ακριβές αντίγραφο της από 4.5.2010 κλήσης, με πράξη του αρμοδίου Προέδρου του Α2 Πολιτικού Τμήματος του Αρείου Πάγου, με την οποία ορίστηκε αρχική δικάσιμος της υπόθεσης η 14.2.2011 και κλήση για συζήτηση

για τη δικάσιμο αυτή, επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στο Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο της Ελλάδας και τον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (δεύτερο και τρίτο των αναιρεσιβλήτων). Κατά την παραπάνω δικάσιμο, η υπόθεση αναβλήθηκε για εκείνη που σημειώνεται στην αρχή της παρούσας. Άρα, εφ' όσον οι πιο πάνω διάδικοι δεν εκπροσωπήθηκαν στη δικάσιμο αυτή, πρέπει να δικάσουν ερήμην, γιατί η αναβολή της συζήτησης από το πινάκιο, επέχει θέση κλήτευσης (άρθρ. 226 παρ.4 ΚΠολΔ βλ. ΑΠ 201/2011).

II. Με την από 4.5.2010 κλήση του αναιρεσιόντος, εισάγονται για κρίση στο παρόν Δικαστήριο: α) η από 14.11.2005 αίτηση αναιρέσης κατά της με αριθμό 7595/2005 απόφασης του Εφετείου Αθηνών, β) οι από 3.10.2006 πρόσθετοι αυτής λόγοι και γ) η από 14.11.2006 πρόθεση παρέμβαση του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Ελλάδας υπέρ της πρώτης αναιρεσιβλήτης, μετά την έκδοση της με αριθμό 162/2009 απόφασης του Δικαστηρίου τούτου, με την οποία ανεστάλη η εκδίκαση της υπόθεσης και απεστάλη προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Σημειώνεται, πως, εφ' όσον το προσθέτως παρεμβαίνουν υπέρ της αναιρεσιβλήτης, νομικό πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου, με την επωνυμία "Ξενοδοχειακό Επιμελητήριο της Ελλάδος" είναι διάδικος στην παρούσα δίκη (δεύτερος αναιρεσιβλήτης), δεν είναι τρίτος, όπως απαιτούν οι διατάξεις των άρθρων 79 και 80 Κ.Πολ.Δ. και, αφού, η ασκούμενη εκ μέρους του, πρόσθετη παρέμβαση, πρέπει ν' απορριφθεί ως απαράδεκτη.

III. Κατά τη διάταξη του άρθρου 1 παρ.1 του Ν. 2121/1993, οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη παραγωγή του έργου, ασκούν πάνω σ' αυτό πνευματική ιδιοκτησία, η οποία περιλαμβάνει, ως αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα, το δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα), ενώ κατά το άρθρο 2 παρ. 1 του ίδιου νόμου "ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου ή τέχνης ή επιστήμης, που εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή, ιδίως τα γραπτά ή προφορικά κείμενα, οι μουσικές συνθέσεις με κείμενα ή χωρίς ... τα οπτικοακουστικά έργα ...". Με τη διάταξη δε του άρθρου 3 παρ. 1, όπως αυτή αντικαταστάθηκε με την παρ. 1 του άρθρου 81 του Ν 3057/2002, με το οποίο μεταφέρθηκε αυτούσια στο εσωτερικό δίκαιο η Οδηγία 2001/29 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22ας Μαΐου 2001, ορίζεται ότι "το περιουσιακό δικαίωμα δίνει στους δημιουργούς ιδίως την εξουσία (δικαίωμα) να επιτρέπουν ή απαγορεύουν : α) την εγγραφή και την άμεση ή έμμεση, προσωρινή ή μόνιμη αναπαραγωγή των έργων τους με οποιοδήποτε μέσο και μορφή εν όλω ή εν μέρει, β) ... γ) ... δ) ... ε) ..., στ) τη δημόσια εκτέλεση του έργου τους, ζ) τη μετάδοση ή αναμετάδοση των έργων τους στο κοινό με τη ραδιοφωνία και την τηλεόραση, με ηλεκτρομαγνητικά κύματα ή με καλώδια ή με άλλους αγωγούς ή με οποιοδήποτε άλλο τρόπο, παράλληλα προς την επιφάνεια της γης ή μέσω δορυφόρων, η) την παρουσίαση στο κοινό των έργων τους ενσυρμάτως ή ασυρμάτως ή με οποιοδήποτε άλλο τρόπο, καθώς και να καθιστούν προσιτά τα έργα τους στο κοινό κατά τρόπο ώστε οποιοσδήποτε να έχει πρόσβαση σε αυτά, όπου και όταν επιλέγει ο ίδιος. Τα δικαιώματα αυτά δεν αναλώνονται με οποιαδήποτε πράξη παρουσίασης στο κοινό με την έννοια της παρούσας ρύθμισης, θ) ...". Στην παρ. 2 του ίδιου άρθρου ορίζεται, ότι "δημόσια θεωρείται κάθε χρήση ή εκτέλεση ή παρουσίαση του έργου, που κάνει το έργο προσιτό σε κύκλο προσώπων ευρύτερο από το στενό κύκλο της οικογένειας και το άμεσο κοινωνικό περιβάλλον, ανεξαρτήτως από το αν τα πρόσωπα αυτού του ευρύτερου κύκλου βρίσκονται στον ίδιο ή σε διαφορετικούς χώρους". Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 54 παρ. 1, 3 του ίδιου νόμου, οι δημιουργοί μπορούν να αναθέτουν σε οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης και προστασίας, που έχουν αποκλειστικά αυτόν το σκοπό, τη διαχείριση ή την προστασία ή τη διαχείριση και την προστασία του περιουσιακού τους δικαιώματος ή εξουσιών που απορρέουν από αυτό, η δε ανάθεση μπορεί να γίνεται είτε με μεταβίβαση του δικαιώματος ή των σχετικών εξουσιών προς το σκοπό της διαχείρισης ή της

προστασίας είτε με παροχή σχετικής πληρεξουσιότητας, κατά δε τη διάταξη του άρθρου 55 παρ. 2 εδ. α` του ίδιου νόμου, τεκμαίρεται, ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας έχουν την αρμοδιότητα διαχείρισης ή προστασίας όλων των έργων ή όλων των πνευματικών δημιουργών για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν μεταβιβασθεί σ` αυτούς οι σχετικές εξουσίες ή ότι καλύπτονται από την πληρεξουσιότητα. Με βάση τη διάταξη αυτή θεσπίζεται μαχητό τεκμήριο που λειτουργεί, κατ` αρχήν, αποδεικτικά και αποβλέπει στη διευκόλυνση της απόδειξης εκ μέρους των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας ή συγγενικών προς τούτο δικαιωμάτων, της νομιμοποίησης τους, τόσο για την κατάρτιση των σχετικών συμβάσεων και την είσπραξη των προβλεπομένων από τον παραπάνω νόμο αμοιβών, όσο και για τη δικαστική προστασία των δικαιούχων των δικαιωμάτων αυτών, ενισχύοντας, έτσι, σημαντικά την έναντι των χρηστών θέση των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, η οποία, υπό το προϊσχύον δίκαιο, ήταν ιδιαίτερα ασθενής, με εντεύθεν συνέπεια τη μαζική προσβολή των δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και των συγγενικών δικαιωμάτων. Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 65 παρ. 1 και 2, σε κάθε περίπτωση προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή του συγγενικού δικαιώματος, ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος μπορεί να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματος του, την άρση της προσβολής και την παράλειψη της στο μέλλον, ενώ όποιος υπαιτίως προσέβαλε την πνευματική ιδιοκτησία ή τα συγγενικά δικαιώματα άλλου υποχρεούται σε αποζημίωση και ικανοποίηση της ηθικής βλάβης. Η αποζημίωση δεν μπορεί να είναι κατώτερη από το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε, χωρίς την άδεια, ο υπόχρεος. Με την διάταξη αυτή ενσωματώνεται στο δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας βασικά η ρύθμιση του άρθρου 914 του ΑΚ, καθώς και οι αντίστοιχες ρυθμίσεις των άρθρων 57 εδ. γ, 59, 60 εδ. β` και 932 του ίδιου Κώδικα, το πραγματικό δε του κανόνα δικαίου που περιέχει η εν λόγω διάταξη, για ό,τι αφορά την αποζημίωση, προϋποθέτει (περιλαμβάνει) υπαιτιότητα και προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας (ή του συγγενικού δικαιώματος), παράνομη δηλαδή συμπεριφορά (Α.Π. 1030/2010, 872/2009). Γενικά, ως παράνομη προσβολή θεωρείται κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές ή περιουσιακές) του δημιουργού και γίνεται χωρίς την άδεια του, χωρίς να συντρέχει άλλος λόγος που αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής. Η υπαιτιότητα απαιτείται μόνο για την αξίωση αποζημίωσης, ενώ η ίδια η πράξη της προσβολής συνεπάγεται και το παράνομο. Προς διευκόλυνση της απόδειξης της ζημίας του δικαιούχου και προσδιορισμό της πλήρους αποζημίωσης καθορίζεται με το άρθρο 65 παράγραφος 2 εδ. β` ν. 2121/1993 ένα ελάχιστο όριο αποζημίωσης που είναι το διπλάσιο της αμοιβής που συνήθως ή κατά νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης που έκανε χωρίς άδεια ο υπόχρεος.

Το Δικαστήριο Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΔΕΚ), απαντώντας σε σχετικά προδικαστικά ερωτήματα που του υπέβαλαν για όμοιες με την ένδικη υποθέσεις το Ισπανικό δικαστήριο Audiencia Provincial de Barcelona και το δικαστήριο του Αρείου Πάγου της Ελλάδος με την υπ` αριθ. 162/2009 απόφαση του, αναφορικά με την έννοια όρων της Οδηγίας 2001/29/Ε.Κ., ερμήνευσε αυθεντικά την ανωτέρω Οδηγία και δέχθηκε, με τις από 7-12-2006 (C 306/2005) και 18-3-2010 (C136/2009), αντίστοιχα, αποφάσεις του τα εξής : 1) Μολονότι η παροχή απλώς των υλικών εγκαταστάσεων δεν συνιστά από μόνη της παρουσίαση υπό την έννοια της οδηγίας 2001/29 ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και των συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας, η διανομή του σήματος από ξενοδοχειακό συγκρότημα μέσω συσκευών τηλεόρασης σε πελάτες που διαμένουν στα δωμάτια του συγκροτήματος αυτού, ασχέτως τεχνικής μεταδόσεως του χρησιμοποιούμενου σήματος, δηλαδή μόνη η σύνδεση από τον ξενοδόχο των συσκευών τηλεόρασης με την κεντρική κεραία του ξενοδοχείου συνιστά πράξη παρουσιάσεως στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παράγραφος 1 της οδηγίας αυτής, 2) Ο

ιδιωτικός χαρακτήρας των δωματίων ξενοδοχειακού συγκροτήματος δεν κωλύει το να αποτελεί η πράξη παρουσιάσεως του έργου που πραγματοποιείται εκεί μέσω συσκευών τηλεοράσεως πράξη παρουσιάσεως στο κοινό υπό την έννοια του άρθρου 3 παράγραφος 1 της οδηγίας 2001/29, η έννοια δε της "παρουσιάσεως στο κοινό" πρέπει να ερμηνεύεται σε όλη την Κοινότητα αυτοτελώς και ενιαίως, 3) Η παρουσίαση ενός έργου από τους τηλεοπτικούς δέκτες, οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι σε δωμάτια ξενοδοχείου συνιστά παρουσίαση, η οποία πραγματοποιείται από οργανισμό διαφορετικό από αυτόν από τον οποίο προέρχεται και απευθύνεται προς ένα κοινό, διαφορετικό από το κοινό της πρωτότυπης παρουσίασης του έργου, δηλαδή προς ένα νέο κοινό. Προς τούτο το ΔΕΚ έλαβε υπόψη του τον Οδηγό της Σύμβασης της Βέρνης (Ν. 100/1975) και δέχθηκε, ότι ο δημιουργός, επιτρέποντας τη ραδιοτηλεοπτική μετάδοση του έργου του, λαμβάνει υπόψη του μόνο τους άμεσους χρήστες, δηλαδή του κατόχους συσκευών λήψεως, οι οποίοι μεμονωμένα ή στο πλαίσιο του ιδιωτικού ή οικογενειακού τους περιβάλλοντος, λαμβάνουν τις εκπομπές. Αφότου, όμως, η λήψη γίνεται για να μεταδοθεί σε ακροατήριο μεγαλύτερης κλίμακας και ενίοτε με κερδοσκοπικό σκοπό, ένα νέο τμήμα του κοινού αποκτά πρόσβαση στην ακρόαση ή τη θέαση του έργου. Η δε παρουσίαση της εκπομπής μέσω μεγαφώνου ή ανάλογου μέσου δεν αποτελεί απλή λήψη μόνης της εκπομπής, αλλά ανεξάρτητη πράξη, με την οποία το εκπεμπόμενο έργο παρουσιάζεται σε νέο κοινό, με συνέπεια η δημόσια αυτή λήψη να ενεργοποιεί το αποκλειστικό δικαίωμα του δημιουργού να παράσχει τη σχετική άδεια και 4) Η πελατεία του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, η οποία εναλλάσσεται ταχέως, αποτελεί νέο κοινό και η διανομή του εκπεμπόμενου έργου στην πελατεία αυτή μέσω συσκευών τηλεοράσεως δεν αποτελεί απλώς τεχνικό μέσο για την εξασφάλιση ή τη βελτίωση της λήψεως του πρωτοτύπου της εκπομπής εντός της ζώνης καλύψεως της, αλλά αντιθέτως πραγματοποιείται στο πλαίσιο της τεχνικής διαμεσολάβησης του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, το οποίο, με πλήρη επίγνωση των συνεπειών της συμπεριφοράς του, παρεμβάλλεται για να δώσει πρόσβαση προς το προστατευόμενο έργο στους πελάτες του, οι οποίοι, ελλείψει της παρεμβάσεως αυτής, ευρισκόμενοι εντός του ξενοδοχειακού συγκροτήματος, δεν θα μπορούσαν, κατ' αρχήν να έχουν από μόνοι τους πρόσβαση στο μεταδιδόμενο έργο.

Κατά τη διάταξη του αρθρ. 559 αριθ. 1 του Κ.Πολ.Δ αναιρέση επιτρέπεται μόνο, αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιопραξιών 173 και 200 του ΑΚ. Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται, αν δεν εφαρμοστεί, ενώ συνέτρεχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του, ή αν εφαρμοστεί, ενώ δεν συνέτρεχαν οι προϋποθέσεις αυτές, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, η δε παραβίαση εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία, είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή (Ολ.ΑΠ 7/2006, Ολ.ΑΠ 4/2005). Ο από το άρθρο δε 559 αριθ. 19 ΚΠολΔ λόγος αναιρέσεως για έλλειψη νόμιμης βάσης, ιδρύεται, όταν στο αιτιολογικό της αποφάσεως του δικαστηρίου της ουσίας δεν περιέχονται καθόλου ή δεν αναφέρονται με πληρότητα, σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά εκείνα γεγονότα που είναι αναγκαία για να κριθεί αν στη συγκεκριμένη περίπτωση συντρέχουν ή όχι οι προϋποθέσεις εφαρμογής του κατάλληλου κανόνα ουσιαστικού δικαίου ή αν έγινε ή όχι ορθός νομικός χαρακτηρισμός των κρίσιμων πραγματικών γεγονότων.

Στην προκειμένη υπόθεση από την προσβαλλόμενη απόφαση προκύπτει ότι το Εφετείο δέχθηκε κατά την ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του τα εξής : Ο ενάγων συνεταιρισμός έχει συσταθεί νόμιμα, όπως ήδη έχει σημειωθεί παραπάνω και έχει ως αποκλειστικό σκοπό της διαχείριση και προστασία των περιουσιακών πνευματικών δικαιωμάτων επί των έργων των θεατρικών συγγραφέων, των σκηνοθετών οπτικοακουστικών έργων, των σεναριογράφων, των μεταφραστών και των διασκευαστών θεατρικών έργων, των σκηνοθετών θεάτρου και ραδιοφώνου και των δημιουργών πρωτότυπων μουσικών συνθέσεων και στίχων για το θέατρο.

Στο πλαίσιο της, πραγματοποίησης του σκοπού αυτού τα μέλη του, τα οποία είναι δημιουργοί των προαναφερόμενων κατηγοριών, καθώς και κληρονόμοι δημιουργών των άνω κατηγοριών, έχουν μεταβιβάσει σ' αυτόν με σκοπό τη συλλογική διαχείριση με έγγραφες συμβάσεις τα δικαιώματα πνευματικής ιδιοκτησίας εφόρων ανεξαιρέτως αντιστοίχως των έργων που έχουν δημιουργήσει ή θα δημιουργήσουν στο μέλλον ή των έργων που έχουν κληρονομήσει. Οι συμβάσεις μεταβίβασης των δικαιωμάτων έχουν τριετή διάρκεια, που ανανεώνονται στη λήξη τους για ίσο χρονικό διάστημα, όταν δεν καταγγέλλονται από τους δικαιούχους έξι μήνες πριν τη λήξη της τριετίας, μεταξύ δε των δικαιωμάτων που έχουν μεταβιβαστεί σ' αυτόν είναι και το δικαίωμα της δημόσιας εκτέλεσης των έργων τους υπό οποιαδήποτε μορφή. Εξάλλου, ο ενάγων μπορεί, μεταξύ άλλων, να καταρτίζει συμφωνίες με τους χρήστες για τους όρους εκμετάλλευσης των έργων των μελών του και για την οφειλόμενη από τη χρήση αμοιβή, και να προβαίνει σε κάθε διοικητική ή δικαστική ή εξώδικη ενέργεια για τη νόμιμη προστασία των δικαιωμάτων. Η εναγόμενη ξενοδοχειακή ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία , που εδρεύει στην ... έχει τη διαχείριση, την εκμετάλλευση και την κατά νόμο ευθύνη λειτουργίας του ξενοδοχείου, κατηγορίας LUX, που λειτουργεί επί της οδού ..., με το διακριτικό τίτλο , και διαθέτει διακόσια ενενήντα οκτώ (298) δωμάτια. Η εναγομένη σε όλα τα δωμάτια του ξενοδοχείου της έχει εγκαταστήσει δέκτες τηλεόρασης, οι οποίοι είναι συνδεδεμένοι με κεντρική κεραία από την οποία λαμβάνεται σήμα από τους τηλεοπτικούς σταθμούς, έτσι ώστε οι πελάτες της που κάνουν χρήση των δωματίων κατά την προσωρινή διαμονή τους να έχουν την ευχέρεια να παρακολουθούν οποιοσδήποτε από τις τηλεοπτικές εκπομπές επιθυμούν. Οι τηλεοπτικοί σταθμοί στα προγράμματά τους περιλαμβάνουν και την εκτέλεση (έμμεση με τη χρήση υλικών φορέων) οπτικοακουστικών έργων, στα οποία βέβαια περιλαμβάνονται και έργα στα οποία έχουν πνευματικά δικαιώματα τα μέλη του ενάγοντος συνεταιρισμού. Σύμφωνα με τις σκέψεις που αναπτύσσονται παραπάνω η διάθεση των συσκευών από την εναγομένη και η χρήση στην οποία προβαίνουν οι πελάτες της δεν δημιουργεί τις προϋποθέσεις ώστε να κριθεί ότι πρόκειται για δημόσια εκτέλεση του έργου, η οποία δημιουργεί υποχρέωση της εναγομένης να ζητήσει, άδεια από τον ενάγοντα προκειμένου να γίνεται η χρήση, κατά τον προαναφερόμενο τρόπο και συνεπώς την κατάφαση της συνδρομής προσβολής του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και γέννησης αξίωσης αποζημίωσης. Και τούτο, διότι το δωμάτιο του ξενοδοχείου δεν είναι δημόσιος χώρος, αλλά αποτελεί προσωρινή κατοικία του προσώπου που κάνει χρήση αυτού, το οποίο (πρόσωπο) παρακολουθεί εκπομπές ιδιωτικώς κατ' επιλογή του και όχι κατ' επιλογή των υπευθύνων της εναγομένης ξενοδοχειακής επιχείρησης, η οποία πέραν της εγκατάστασης της κεραίας και των συσκευών στα δωμάτια δεν έχει εμπλοκή στη χρήση αυτών, οι ένοικοι δε του ξενοδοχείου δεν είναι ένα νέο κοινό, αλλά ένα κοινό που είχε ήδη τη δυνατότητα να παρακολουθεί το πρόγραμμα από τη μόνιμη κατοικία του. Περαιτέρω, πρέπει να σημειωθεί, ότι η ραδιοφωνική και τηλεοπτική μετάδοση του έργου αποτελούν αυτόνομους τρόπους οικονομικής εκμετάλλευσης του έργου και από την έννοια της μετάδοσης συνάγεται, ότι η λήψη του μεταδιδόμενου έργου από τον εκάστοτε χρήστη δεν αποτελεί προσβολή της εξουσίας μετάδοσης, αφού η δυνατότητα λήψης του προγράμματος είναι φυσικό αποτέλεσμα της διαδικασίας εκπομπής και ως εκ τούτου είναι πράξη ελεύθερη από τη σκοπιά της πνευματικής ιδιοκτησίας, ούτε δε για συνταγματικούς και πρακτικούς λόγους μπορεί να θεωρηθεί ότι υπάγεται στο γενικό περιουσιακό δικαίωμα εκμετάλλευσης του δημιουργού.

Με αυτή του, όμως την κρίση, το Εφετείο, εφ' όσον δέχτηκε πως τα δωμάτια του ξενοδοχείου δεν είναι δημόσιοι χώροι, ώστε η μετάδοση των πιο πάνω έργων, κατά τον προεκτεθέντα τρόπο, να μη συνιστά δημόσια εκτέλεση, εσφαλμένα ερμήνευσε και εφήρμοσε τις διατάξεις των άρθρων 1 παρ.1, 2, 3 παρ.2, 18 παρ.1 εδ.β, 28 Γ, 65, Ν. 2191/1993, το άρθρο 8 της Διεθνούς Σύμβασης WIPO για την πνευματική ιδιοκτησία, που κυρώθηκε με το Νόμο 3184/2003, και ορίζει, πως οι

δημιουργοί πνευματικών και καλλιτεχνικών έργων έχουν αποκλειστικό δικαίωμα να επιτρέπουν κάθε παρουσίαση των έργων τους στο κοινό, με ενσύρματα ή ασύρματα μέσα, περιλαμβανόμενης της διάθεσης στο κοινό των έργων τους, κατά τρόπο, ώστε τα μέλη του κοινού να μπορούν να έχουν πρόσβαση σε αυτά από τον τόπο και τον χρόνο και δικαίωμα ατομικής επιλογής και το άρθρο 3 παρ.1 της με αριθμό 2001/29 ΕΚ της Κοινοτικής Οδηγίας του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 20/5/2001, η οποία εισήχθη στην ελληνική έννομη τάξη με το άρθρο 81 παρ.13 εδ.Γ του Ν. 3057/2002, παρέλκει δε η έρευνα των λοιπών λόγων αναίρεσης. Άρα, ο πρώτος λόγος αναίρεσης και οι πρόσθετοι αναιρετικοί λόγοι, οι οποίοι πλήττουν την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, για την από το άρθρο 559 αρ.1 ΚΠολΔ πλημμέλεια, πρέπει να γίνουν δεκτοί, ως βάσιμοι. Κατά ταύτα πρέπει: α) να γίνει δεκτή η αναίρεση και οι πρόσθετοι αυτής λόγοι, β) να απορριφθεί η πρόσθετη παρέμβαση και γ) να επιβληθεί η δικαστική δαπάνη του αναιρεσιζήτοντος, ο οποίος κατέθεσε προτάσεις σε βάρος των πιο πάνω διαδίκων λόγω της ήττας τους (άρθρ. 178 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συνεκδικάζει την αναίρεση, τους πρόσθετους αυτής λόγους και την πρόσθετη παρέμβαση.

Απορρίπτει την πρόσθετη παρέμβαση.

Αναιρεί την με αριθμό 7595/2005 απόφαση του Εφετείου Αθηνών.

Παραπέμπει την υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο Εφετείο, συγκροτούμενο από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους που εξέδωσαν την αναιρούμενη απόφαση.

Και

Επιβάλλει σε βάρος των αναιρεσιβλήτων και του προσθέτως παρεμβαίνοντος τη δικαστική δαπάνη της αναιρεσιζήτουσας από 3.500 Ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 26 Ιανουαρίου 2012.

Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 9 Απριλίου 2013.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ